

Arrest

nr. 121 800 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat I. FLACHET en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Masjid Suleiman afkomstig te zijn. U bent een Arabier van etnische origine. Op 29 januari 2009 meldde uw moeder H. M. N. (...) (O.V. 5.888.699) zich met u aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U was nog minderjarig. Jullie vervoegden uw vader D. H. (...) (O.V. 5.888.699) die reeds op 8 maart 2006 een eerste asielaanvraag in België had ingediend vanwege vervolging door de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van zijn activiteiten voor de partij Khalqe Arab. Op 31 augustus 2006 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf in het kader van de eerste asielaanvraag van uw vader gezien het bedrieglijk karakter van deze aanvraag. Uw vader diende op 29 januari 2009, gelijktijdig met uw moeder, een tweede asielaanvraag in. In het kader van de asielaanvragen van uw ouders nam het CGVS op 16 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De

beslissing van het CGVS werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23 april 2010. Op 29 juni 2010 werd het beroep dat uw moeder tegen deze beslissing bij de Raad van State had ingediend verworpen.

Op 20 juli 2010 diende u zelf een asielaanvraag in. U verklaart in het kader van deze asielaanvraag dat u werd opgepakt omdat u muziek maakte tijdens bijeenkomsten van de Iraans-Arabisch partij Kalqe Arab, waar uw vader actief bij was, en dat uw muziekinstrumenten tweemaal vernield werden. Tijdens uw eerste arrestatie diende u een document te ondertekenen waarbij u beloofde geen muziek meer te spelen. Later werd u vastgehouden en mishandeld door de Agahi omdat u uw belofte niet nageleefd had. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u vreest niet als een vrij man te kunnen leven en problemen te krijgen met de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten als muzikant en omwille van de politieke activiteiten van uw vader en uw familieleden. U verklaart tevens niet terug naar Iran te willen terugkeren omdat uw vader hier in België overleden is en u in zijn nabijheid wil verblijven. Tijdens het gehoor legt uw advocaat een schrijven neer van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) dd. 29 april 2011 in het kader van de asielaanvraag van uw oom H. M. S. (...) (alias M. K. (...)) – o.v. 5.450.468).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u aangehaalde persoonlijke asielmotief, uw vervolging door de Iraanse autoriteiten vanwege uw muzikale activiteiten voor de partij Kalqe Arab, niet overtuigt. Zo dient vastgesteld te worden dat u geen begin van materieel bewijs aanbrengt betreffende deze activiteiten (cgvs p.7). Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze muzikale activiteiten noch de daaraan verbonden problemen door uw ouders vermeld werden tijdens hun asielaanvragen. Evenmin overtuigend zijn uw bijzonder vage, weinig gedetailleerde, en niet de beschikbare informatie strokende verklaringen over de situatie van muzikanten in Iran. Gevraagd of u Arabische muzikanten kent die veroordeeld zijn antwoordt u bijzonder vaag dat u denkt dat bijna alle Arabische muzikanten veroordeeld zijn, maar u niet weet wie precies (cgvs p.9). Nog opmerkelijk gezien uw bewering dat u drie maal aangehouden werd door de Agahi (vragenlijst cgvs p.2 en cgvs p.8) is uw verklaring dat u niet zeker weet wie er verantwoordelijk is voor de controle op muzikale activiteiten binnen de Iraanse politiediensten. U stelt dat het Ministerie van Cultuur en Ershad verantwoordelijk zijn. Wanneer het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt welke diensten binnen de politie er verantwoordelijk zijn stelt u dat (Ayatollah) Khamenei het laatste woord heeft (cgvs p.9). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt daarenboven dat binnen de Iraanse politiediensten niet de Agahi (Edareh-ye Agahi ofwel misdaad opsporingsdienst / gerechtelijke politie) maar de afdeling Edareh-yi Amaken Omumi van de politie bevoegd is voor de controle op muziek en cultuur. Van iemand die op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij vervolging door de Iraanse overheid vreest omwille van zijn muzikale activiteiten (vragenlijst cgvs p.2) mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte is van de bevoegde politiediensten in zulke aangelegenheden en voorbeelden kan geven van personen die om gelijkaardige redenen werden vervolgd. En ondanks uw beweringen dat u in Iran vervolgd werd omwille van muzikale Arabische cultuuruitingen blijkt u hier in België, waar u nochtans vrij bent uw cultuur te beleven, niet actief te zijn in een Arabisch-Iraanse muziekgroep - u stelt u er geen te kennen - of in een politieke of culturele vereniging waarbij u uitdrukkelijk verklaart hier niet van te houden (cgvs p.11). Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Ook betreffende de uit uw muzikale activiteiten volgende problemen, namelijk de twee arrestaties door de Iraanse veiligheidsdiensten na uw publieke optredens voor Kalqe Arab, maakt u geen begin van materieel bewijs over (cgvs p.8). Daarenboven dient gewezen te worden op tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffende de arrestaties naar aanleiding van uw muzikale activiteiten die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u driemaal gearresteerd werd door de (Agahi) gerechtelijke politie omdat u muziek maakte (vragenlijst cgvs p.2). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u dan weer dat u in totaal driemaal werd aangehouden, tweemaal vanwege uw muzikale activiteiten, de derde maal naar aanleiding van een huiszoeking in uw ouderlijke woonst waarbij de autoriteiten op zoek waren naar pamfletten van Kalqe Arab (cgvs p.7). Betreffende de omstandigheden van deze aanhoudingen stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw muziekinstrumenten telkens in beslag werden genomen (vragenlijst cgvs p.2). Tijdens uw gehoor voor het CGVS beweerde u dan weer dat uw instrumenten tweemaal werden vernield (cgvs p.7).

Verder dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw persoonlijke problemen hoofdzakelijk verbindt aan uw muzikale activiteiten. U verklaart dat uw vader weliswaar politieke problemen had, maar u niet vanwege uw jonge leeftijd (vragenlijst cgvs p.2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat uw muzikale activiteiten en de daaraan verbonden vervolging slechts een bijkomend probleem zijn en de problemen omwille van de politieke activiteiten van uw vader en uw familieleden langs vaders- en moederszijde uw voornaamste vrees in geval van terugkeer vormen. U vraagt zich tijdens het gehoor enigszins verwonderd af waarom de protection officer van het Commissariaat-generaal zoveel vragen over uw muzikale activiteiten stelt (cgvs p.4, 5 en 10). Wanneer het Commissariaat-generaal u er wijst dat dit nu eenmaal de vrees is die u bij uw asielaanvraag aanhaalde stelt u wel problemen te hebben gehad vanwege uw muzikale activiteiten, maar dat u steeds verteld heeft dat uw voornaamste vrees de problemen van uw familieleden zijn. Slechts wanneer u er nogmaals op gewezen wordt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelde problemen omwille van uw muzikale activiteiten te hebben en nergens vermeldde dat u problemen had omwille van de politieke activiteiten van uw familieleden verklaart u plots dat u toen niet alles vertelde omdat uw oom, de broer van uw moeder, u dit niet toestond zolang zijn asielpcedure nog lopende was (cgvs p.10). Door deze houding verhindert u niet alleen de Belgische asielinstanties een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw wijzigend asielaanvraag - zonder enig motief ter rechtvaardiging - ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de eerste mogelijkheid een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Dat u verklaart in 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de volledige waarheid te hebben verteld op vraag van uw oom langs moederszijde, en op het gehoor voor het Commissariaat-generaal plots stelt dat uw asielaanvraag hoofdzakelijk verband houdt met de problemen van deze ondertussen door het CGVS als vluchteling erkende oom (H. M. S. (...) alias M. K. (...) o.v. 5.450.468) wijst op het bijzonder opportunistisch karakter van uw wijzigende verklaringen en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij/zij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn/haar aanvraag en/of bij het evalueren van zijn/haar vrees. U heeft, zoals hierboven reeds bleek, manifest nagelaten dit te doen.

Wat betreft de politieke activiteiten van uw vader en de daaraan verbonden problemen die hij tijdens zijn asielaanvragen aanhaalde dient te worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw vader op 31 augustus 2006 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf gezien het bedrieglijk karakter van deze aanvraag. Ook de tweede asielaanvraag van uw vader en de hiermee verbonden asielaanvraag van uw moeder werden afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RVV bevestigde op 23 april 2010 deze beslissing en stelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van uw ouders en evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die de aanleiding vormden tot jullie vertrek uit Iran. Gezien voorgaande elementen kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u problemen vreest in geval van terugkeer naar Iran omwille van de politieke activiteiten van uw vader.

Verder dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffende de laatste arrestatie voor uw vertrek uit Iran, naar aanleiding van een huiszoeking naar pamfletten van Kalqe Arab, die de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de problemen die u persoonlijk ondervond omwille van de politieke activiteiten van uw vader verder ondermijnen. Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u dat u gedurende drie dagen aangehouden werd (cgvs p.8). Uw moeder verklaarde tijdens haar asielaanvraag echter dat u dezelfde dag nog werd vrijgelaten (cgvs moeder 15.07.2009, p.11). Uw moeder en u leggen voor het CGVS betreffende deze laatste arrestatie na de huiszoeking nog meer tegenstrijdige verklaringen af, waarmee u tijdens het gehoor geconfronteerd werd. Zo stelt u dat er vier agenten uw ouderlijke woning binnenkwamen (cgvs p.13). Uw moeder vermeldt slechts twee agenten (cgvs moeder 06.10.2009, p.5). Betreffende haar arrestatie verklaarde uw moeder dat er een vrouwelijke patrouille opgeroepen werd die haar meenam (cgvs moeder 15.07.2009, p.10-11). Wanneer het Commissariaat-generaal hiernaar informeert stelt u echter uitdrukkelijk dat uw moeder door de mannelijke agenten werd afgevoerd die voor de huiszoeking instonden (cgvs p.14-15). U stelt betreffende deze contradicties niet te weten wat uw moeder heeft verteld en stelt dat uw moeder misschien niet het volle besef had van wat er zich afspeelde omdat ze in paniek was (cgvs p.15-16). Deze boude bewering kan echter niet als aannemelijke uitleg aanvaard worden voor de door u beiden afgelegde tegenstrijdige verklaringen betreffende deze arrestatie. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw vervolging door de Iraanse autoriteiten vanwege uw muzikale activiteiten of vanwege de politieke activiteiten van uw vader of andere familieleden.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke activiteiten van uw andere familieleden waardoor u in geval van terugkeer eveneens in de problemen zou komen, en waarbij u verwijst naar de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus die in het kader van de asielaanvraag van uw oom werd genomen en waarover uw advocaat een kopie van een schrijven van het BCHV voorlegt dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen begin van materieel bewijs voorlegt betreffende het bestaan van een band van bloedverwantschap tussen deze persoon en uzelf.

Zelfs indien deze persoon werkelijk een oom langs moederszijde betreft, kan uit uw verklaringen evenmin afgeleid worden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst persoonlijk geviséerd zou worden door de Iraanse autoriteiten. U bent zelf nooit politiek actief geweest en u heeft evenmin aannemelijk gemaakt vergaderingen van politieke partijen of organisaties te hebben bijgewoond. U verklaart expliciet dat politiek engagement toch geen zin heeft in Iran (p.10). U kan zich niet evenmin vinden in de activiteiten van uw oom (cgvs p.11). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen voor het CGVS dat u aangehouden, verhoord, vastgehouden of beschuldigd werd omwille van de politieke activiteiten van uw familieleden. Integendeel, u stelt zelf uitdrukkelijk nooit geen politieke problemen met het regime te hebben gehad. U verklaart dat uw problemen meer van geestelijke aard waren, dat u hen niet meer kon verdragen (cgvs p.12). Bovenstaande elementen doen besluiten dat u een gegronde vrees voor de Iraanse autoriteiten niet kan onderbouwen.

Betreffende uw verklaring dat u niet wil terugkeren naar Iran omdat uw vader hier in België overleden en begraven is en u in zijn nabijheid wil verblijven (verklaring cgvs p.2) dient vastgesteld te worden uit deze omstandigheid niet kan worden geconcludeerd dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omwille van een vrees voor vervolging vanwege van een van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, zodat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Deze situatie valt evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat in haar beslissing. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij bij de analyse van haar asielmotieven voornamelijk heeft aangedrongen op haar muzikale activiteiten in Iran, zonder daarnaast over te gaan tot een zorgvuldige en grondige analyse van het politiek profiel dat de Iraanse autoriteiten haar aanmeten. Zij en haar raadsman hebben nochtans duidelijk aangegeven dat, hoewel zij tevens problemen heeft gekend in Iran omwille van haar muzikale activiteiten, haar hoofdprobleem te maken heeft met de activiteiten van haar vader en met de familie van haar moeder. Verzoekende partij citeert enkele passages uit het gehoorverslag om aan te tonen dat het politiek profiel dat haar door de Iraanse autoriteiten wordt aangemeten als zijnde een lid van de familie D. langs vaderskant enerzijds, en als lid van de familie H. langs moederskant anderzijds, het hoofdmotief uitmaakt van haar asielaanvraag. In dit verband verwijst verzoekende partij ook nog naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat het feit dat zij dit niet uitgebreid heeft kunnen uitleggen bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet kan worden tegengeworpen, nu verwerende partij er tijdig van op de hoogte werd gebracht. Bovendien heeft zij duidelijk aangegeven dat zij pas na de beslissing aangaande haar oom, thans erkend vluchteling, vrijuit kon praten. Verwerende partij gaat er bovendien helemaal aan voorbij dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Iran nog minderjarig was.

Verzoekende partij merkt verder op dat, hoewel verwerende partij geen geloof hecht aan de verklaringen van haar ouders, haar oom, de heer H. M. S., naar aanleiding van diens vierde asielaanvraag in april 2011 als vluchteling werd erkend. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat vaststaat dat zij de zoon is van mevrouw H. M. N. en dat verwerende partij ten aanzien van mevrouw H. M. geen enkele twijfel uit over haar familiale band met haar broer. Het staat volgens verzoekende partij dan ook vast dat zij de neef is van H. M. S.

Verzoekende partij wijst erop dat zij in het kader van haar asielaanvraag het ondersteunend BCHV-advies voor haar oom heeft neergelegd, waaruit blijkt dat de vrees voor vervolging gelinkt is aan de familiale situatie. Immers, uit dit document blijkt dat de familie H. erg politiek actief was in Iran, dat verschillende familieleden in Iran gevangen werden genomen, verwond en gedood werden door de Iraanse autoriteiten en dat de familie H., waartoe zij behoort, als een kankergezweel voor de Iraanse maatschappij wordt beschouwd. Haar oom attesteert daarenboven in een attest d.d. 09.01.2014 dat haar moeder om dezelfde redenen Iran is moeten ontvluchten en ginds eenzelfde risico op vervolging loopt (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij besluit dat zij als familielid dan ook hetzelfde risico loopt bij terugkeer naar Iran.

Voorts betoogt verzoekende partij dat het noch voor verwerende partij, noch voor de Raad, mogelijk is om een grondige analyse te voeren van haar asielaanvraag zonder tegelijkertijd de asielaanvraag van haar moeder ten gronde te analyseren. Beide aanvragen zijn immers onmiskenbaar gelinkt. Net zoals mevrouw H. M. N. in het kader van haar beroep tegen de beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag inroept dat er ten aanzien van haar geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag kan worden genomen wanneer de asielaanvraag van haar zoon hangende is, kan ten aanzien van verzoekende partij geen weigeringsbeslissing genomen worden zonder de gelinkte asielaanvraag van haar moeder te onderzoeken. Verzoekende partij merkt hierbij nog op dat haar moeder een aantal nieuwe documenten heeft voorgelegd die haar asielaanvraag staven. Zij bekritiseert ook dat haar administratief dossier slechts een kopie van het gehoorverslag van haar moeder bevat, zonder dat het volledig dossier van haar moeder en van haar oom aan haar dossier werd toegevoegd door verwerende partij. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij in haar beslissing dan ook het principe van de "*instandhouding van het gezin*" miskent en dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en naar de paragrafen 185 en 186 van de UNHCR-Proceduregids. Zij wenst hierbij nog aan te stippen dat het enkele feit dat zij thans meerderjarig is verwerende partij niet toelaat te stellen dat zij zich niet op het principe van eenheid van gezin zou kunnen beroepen. Ook het enkele feit dat zij op een ander tijdstip in België is aangekomen dan haar oom, doet niets af aan het principe van eenheid van gezin.

2.2.1.2. Verzoekende partij hamert er verschillende keren op dat haar hoofdprobleem te maken heeft met de activiteiten van haar vader en met de familie van haar moeder, dat zij dit ook heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat haar niet kan worden verweten dit niet eerder te hebben gezegd, aangezien verwerende partij dan toch wel tijdig op de hoogte werd gebracht van deze problemen en zij van haar oom niet eerder over deze problemen mocht praten. Verzoekende partij merkt ook nog op dat verwerende partij hier helemaal voorbij gaat aan het feit dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Iran nog minderjarig was. Verder wijst verzoekende partij er verschillende keren op dat haar oom in België als vluchteling werd erkend, dat het wel degelijk vaststaat dat zij de neef is van deze persoon en dat uit het BCHV-document en uit het door haar "oom" opgesteld attest blijkt dat de vrees voor vervolging gelinkt is aan de familiale situatie en dat haar moeder om dezelfde problemen Iran is ontvlucht, zodat vaststaat dat zij persoonlijk ook een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt hierna dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met deze gegevens, waarbij zij verschillende keren benadrukt dat haar asielaanvraag gelinkt is aan die van haar moeder en die van haar oom, die ondertussen als vluchteling werd erkend, en dat de stukken uit hun dossier, op het gehoorverslag van haar moeder na, niet eens in haar administratief dossier terug te vinden zijn. Verwerende partij miskent volgens verzoekende partij dan ook het principe van eenheid van gezin.

De Raad treedt verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen het volgende stelt: "*Het komt verweerder voor dat verzoeker het geweer van schouder lijkt te veranderen nu blijkt dat verzoekers aanvankelijke verklaringen met betrekking tot zijn vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn muzikale optredens manifest ongeloofwaardig blijkt. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker*

tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn persoonlijke problemen hoofdzakelijk verbindt aan zijn muzikale activiteiten. Hij verklaart dat zijn vader weliswaar politieke problemen had, maar zichzelf niet vanwege zijn jonge leeftijd (vragenlijst cgvs, p.2).Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dan weer dat zijn muzikale activiteiten en de daaraan verbonden vervolging slechts een bijkomend probleem zijn en de problemen omwille van de politieke activiteiten van zijn vader en zijn familieleden langs vaders- en moederszijde zijn voornaamste vrees in geval van terugkeer vormen. Slecht wanneer verzoeker er tijdens zijn gehoor op het CGVS op gewezen wordt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelde problemen te hebben omwille van zijn muzikale activiteiten te hebben en nergens vermeldde dat hij problemen had omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden verklaart hij plots dat hij toen niet alles vertelde omdat zijn oom, de broer van zijn moeder, hem dit niet toestond zolang zijn procedure nog lopende was. Door deze houding verhindert verzoeker niet alleen de Belgische asielinstanties een appreciatie te maken van zijn asielaanvraag, zijn wijzigend asielrelaas – zonder enig motief ter rechtvaardiging – ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde vrees. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de eerste mogelijkheid een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Dat verzoeker verklaart in 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de volledige waarheid te hebben (...) verteld op vraag van zijn oom langs moederszijde, en op het gehoor voor het Commissariaat-generaal plots stelt dat zijn asielrelaas hoofdzakelijk verband houdt met de problemen van deze ondertussen door het CGVS als vluchteling erkende oom (H. M. S. alias M. K. o.v. 5.450.468) wijst op het bijzonder opportunistisch karakter van zijn wijzigende verklaringen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij/zij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn/haar aanvraag en/of bij het evalueren van zijn/haar vrees. Verzoeker heeft, zoals hierboven reeds bleek, manifest nagelaten dit te doen. Het herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

(...)

Wat betreft de politieke activiteiten van verzoekers vader en de daaraan verbonden problemen die hij tijdens zijn asielaanvragen aanhaalde dient te worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers vader op 31 augustus 2006 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf gezien het bedrieglijk karakter van deze aanvraag. Ook de tweede asielaanvraag van zijn vader en de hiermee verbonden asielaanvraag van zijn moeder werden afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV bevestigde op 23 april 2010 deze beslissing en stelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van verzoekers ouders en evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die de aanleiding vormden tot het vertrek uit Iran. Gezien voorgaande elementen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweringen dat verzoeker problemen vreest in geval van terugkeer naar Iran omwille van politieke activiteiten. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook tot op heden (...) geen enkel (...) bewijs bijbrengt van het bestaan van een familieband met zijn vermeende oom H. M. S. alias M. K. o.v. 5.450.468. Het feit dat dit in de beslissing van zijn moeder niet betwist wordt maakt in deze nog geen bewijs uit. Zelfs indien deze persoon werkelijk een oom langs moederszijde betreft, kan uit verzoekers verklaringen evenmin afgeleid worden dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk gevisseerd zou worden door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker is zelf nooit politiek actief geweest en hij heeft evenmin aannemelijk gemaakt vergaderingen van politieke partijen of organisaties te hebben bijgewoond. Verzoeker verklaart expliciet dat politiek engagement toch geen zin heeft in Iran (cgvs p. 10). Hij kan zich (...) evenmin vinden in de activiteiten van zijn oom (cgvs p. 11). Bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen voor het cgvs dat hij aangehouden, verhoord, vastgehouden of beschuldigd werd omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden. Integendeel, hij stelt zelf uitdrukkelijk nooit geen politieke problemen met het regime te hebben gehad. Verzoeker verklaart dat zijn problemen meer van geestelijke aard waren, dat hij hen niet meer kon verdragen (cgvs p. 12). Bovenstaande elementen doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor de Iraanse autoriteiten niet kan onderbouwen. Ook in het BCHV advies voor verzoekers "oom" valt geen spoor in die richting te bespeuren." Waar verzoekende partij als bijlage (4) bij het verzoekschrift nog een getuigenis bijbrengt van H. M. S., die stelt dat zijn zus, de moeder van verzoekende partij, om dezelfde redenen Iran is moeten ontvluchten en dat zij in geval van terugkeer naar Iran haar leven riskeert, merkt de Raad op dat, los van het feit dat deze verklaring geen enkele verwijzing inhoudt naar de problemen van verzoekende partij zelf, aan dergelijk document geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien het een, overigens zeer beknopt, document betreft dat uitgaat van een beweerd zeer nauw familielid van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij argumenteert waarom volgens haar het principe van eenheid van familie werd geschonden in de bestreden beslissing, wenst de Raad te benadrukken dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft niet tot doel over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven. Immers moet nagegaan worden of verzoekende partij zelf een gegronde vrees tot vervolging heeft omwille van een van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden. Hij wijst erop dat het principe van eenheid van familie niet ingeschreven staat in het vluchtelingenverdrag en dat het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Het loutere feit dat verzoekende partij de neef zou zijn van een in België erkend vluchteling – waarbij nogmaals dient te worden opgemerkt dat zij haar verwantschap met deze persoon niet eens kan bewijzen – volstaat dan ook niet om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.2.2.1. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij tevens in haar onderzoekplicht faalt door zich enkel te steunen op een Cedoca-document aangaande “het regime van de Islamitische Republiek Iran en zijn veiligheidsapparaat”, dat dateert van augustus 2009. Niet alleen is deze informatie volgens verzoekende partij onvolledig – het rapport houdt geen analyse in van de situatie van etnische minderheden in Iran en het verbod op muziek – het dateert tevens van meer dan vier jaar geleden. Verzoekende partij citeert een tweetal passages uit het – recenter – “*Nederlands Algemeen Ambtsbericht*” van augustus 2012 (bijlage 5 bij het verzoekschrift), teneinde aan te kaarten dat de Ahwazi zich op sociaal en economisch gebied achtergesteld voelen door de Iraanse regering, dat zij niet voldoende de mogelijkheid hebben om hun eigen taal en cultuur te beleven en dat bepaalde muziekgenres, zoals rapmuziek, er als obscene worden beschouwd en verboden zijn. Verzoekende partij wijst erop dat haar verklaringen dat zij als muzikant heeft opgetreden in Iran op zich niet betwist worden in de bestreden beslissing. Zij hamert erop dat musiceren in Iran als een teken van verzet wordt beschouwd. Het is dan ook geloofwaardig dat zij mede omwille van haar muzikale activiteiten een doelwit vormt voor de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij, door van haar te verwachten dat zij meer dan vier jaar na haar vertrek uit haar land van herkomst zou kunnen zeggen welke politiedienst controle uitvoert op muzikale activiteiten, geen rekening heeft gehouden met haar minderjarigheid op het ogenblik van haar vertrek uit Iran. Bovendien heeft verwerende partij enkel onderzoek gevoerd naar haar situatie in Iran voorafgaandelijk aan 2009, zonder evenwel in te gaan op de huidige risico's die zij zou lopen bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij besluit dat, doordat verwerende partij bij haar analyse enkel verwijst naar “oude” informatie aangaande het veiligheidsapparaat in Iran, zonder verder in te gaan op de door haar ingeroepen asielmotieven, zij de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schendt.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze uiteenzet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen die zij in Iran zou hebben ondervonden omwille van haar muzikale activiteiten. Zo motiveert verwerende partij dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van deze muzikale activiteiten, dat haar ouders deze activiteiten en de daaraan verbonden problemen helemaal niet hebben vermeld tijdens hun asielaanvraag/asielaanvragen en dat verzoekende partij dienaangaande bijzonder vage en weinig gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, die niet stroken met de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij in België helemaal geen muzikale/culturele activiteiten ontplooit, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid heeft, dat zij betreffende de arrestaties door de Iraanse veiligheidsdiensten tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd, dat zij zeer wisselende verklaringen heeft afgelegd over de rol die deze (en andere) problemen uitmaken in haar asielaanvraag en dat zij en haar moeder tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot haar laatste arrestatie in Iran. Gelet op deze vaststellingen, die niet door verzoekende partij worden weerlegd in het verzoekschrift, stelt de Raad dan ook vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar muzikale activiteiten voor de partij Kalqe Arab, noch aan de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden. Haar argumentatie dat uit de informatie die zij bijbrengt, blijkt dat musiceren in Iran als een teken van verzet wordt beschouwd enerzijds en dat door verwerende partij niet betwist wordt dat zij in Iran als muzikant optrad anderzijds, waardoor het volgens haar dan ook geloofwaardig is dat zij mede omwille van haar muzikale activiteiten een doelwit vormt voor de Iraanse autoriteiten, kan dan ook niet worden bijgetreden. Haar

kritiek dat het Cedoca-rapport onvolledig is, daar het geen analyse inhoudt van de situatie van etnische minderheden in Iran en het verbod op muziek, is, gelet op het voorgaande, irrelevant.

Verzoekende partij voert aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij na meer dan vier jaar nog zou kunnen vertellen welke politiedienst bevoegd is voor de controle van muzikale activiteiten. Bovendien is de informatie waarop verwerende partij steunt volgens verzoekende partij gedateerd. De Raad treedt verwerende partij echter bij waar zij opmerkt dat van iemand die beweert dat hij vervolging door de Iraanse overheid vreest omwille van zijn muzikale activiteiten, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de bevoegde politiediensten in zulke aangelegenheden. Dat deze problemen dateren van enkele jaren geleden is volgens de Raad geen afdoend excuus voor deze onwetendheid. Net zo min kan het feit dat verzoekende partij minderjarig was ten tijde van de voorgehouden problemen als verschoningsgrond worden aanvaard voor deze onwetendheid. Hierbij merkt de Raad nog op dat de vaststelling in kwestie dient te worden samen gelezen met de andere door verwerende partij gedane vaststellingen, die ertoe hebben geleid dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Betreft de bemerking dat de landeninformatie die verwerende partij aanhaalt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dateert van 2009, merkt de Raad, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij helemaal geen objectieve informatie bijbrengt teneinde haar argument te staven, op dat niet kan worden ingezien hoe deze bemerking enig soelaas zou kunnen bieden. De problemen die verzoekende partij beweert te hebben gekend dateren immers van voor 2009, zodat zij de gedateerdheid van de landeninformatie niet kan aanhalen teneinde haar bewering dat de Agahi toen bevoegd was voor controle op muziek en cultuur – hetgeen niet strookt met de landeninformatie – aannemelijk te maken. Verzoekende partij geeft overigens zelf in haar verzoekschrift aan dat niet van haar kan worden verwacht dat zij dergelijke zaken nog zou weten na vier jaar, waarmee zij derhalve aangeeft dat zij zich dergelijke informatie simpelweg niet kan herinneren.

Waar verzoekende partij nog bekritiseert dat verwerende partij enkel onderzoek heeft gevoerd naar haar situatie in Iran voorafgaandelijk aan 2009, zonder evenwel in te gaan op de huidige risico's die zij zou lopen bij een terugkeer naar Iran, duidt de Raad erop dat dergelijk argument totaal voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen in aanmerking heeft genomen teneinde na te gaan of verzoekende partij aannemelijk heeft kunnen maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt om te worden vervolgd dan wel om ernstige schade te lijden.

2.2.3.1. Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij geen enkele analyse heeft gedaan van de situatie in Iran voor teruggekeerde uitgeprocedeerde asielzoekers. Verzoekende partij citeert navolgende passage uit het *“Nederlands Algemeen Ambtsbericht Iran”* van 27 augustus 2012 (bijlage 5 bij het verzoekschrift):

“Terugkeer naar Iran van uitgeprocedeerde Iraanse asielzoekers

UNHCR neemt geen positie in met betrekking tot gedwongen terugkeer van uitgeprocedeerde afgewezen Iraanse asielzoekers. Volgens de Iraanse autoriteiten moeten Iraniërs die asiel in andere landen hebben gevraagd, in staat van beschuldiging worden gesteld vanwege verspreiding van valse propaganda tegen de Islamitische Republiek Iran en daarvoor gestraft worden.

Op 17 februari 2011 verscheen er in een Iraanse krant een artikel geschreven door een voormalig rechter in het Hooggerechtshof. Met verwijzing naar bestaande wetgeving waardoor rechters Iraniërs in staat van beschuldiging kunnen stellen vanwege vermeende schendingen van de Iraanse wet, begaan toen zij zich ophielden buiten Iran, zouden volgens dit artikel afgewezen asielzoekers vervolgd kunnen worden vanwege het verzinnen van zogenaamde vervolging in Iran.”

2.2.3.2. De Raad merkt op dat voormeld citaat is gesteld in de hypothetische wijs en uit dit citaat niet blijkt dat teruggekeerde Iraanse asielzoekers louter en alleen op basis van het indienen van een asielaanvraag door de Iraanse autoriteiten effectief worden gevisieerd en vervolgd. Daarenboven toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat haar autoriteiten in kennis zouden zijn van het gegeven dat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend.

2.2.4. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat het persoonlijk asielrelaas dat verzoekende partij naar voor heeft gebracht, niet geloofwaardig wordt bevonden. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij geen enkele analyse heeft gevoerd in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de

bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 14 en stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT